

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1857-03-09)

Citation: Molbech, Christian: "BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1857-03-09)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 226. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000092.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kiøbenhavn. 9. Marts 1857.

Kiære Christian,

Hvor tidt har jeg ikke beklaget, at vor Brevvexling i Vinter har været temmelig mat, eller mere sparsom end undertiden tilforn! — Jeg har vel ogsaa klaget i den Henseende over dig; thi Du kunde vel noget oftere sætte min epistolaire Pen i Bevægelse, naar Du selv oftere skrev. — —

Det gjør mig ofte bitterlig ondt, at jeg ikke tiere gaar hen og besøger Folk, der ere mig meer eller mindre kiære, eller som jeg skylder meer eller mindre erkiendtlig Opmærksomhed. Naar nu Een eller Anden af disse kaldes bort — hvad har jeg da andet end et Savn, en Fortrydelse over det Forsømte? — Saaledes har jeg nu saa mangfoldige Gange, ved at gaae over Kongens Nytorv, tænkt paa i det sidste Par Aar, at skulle engang besøge Fru Adler, en Dame, som i sin Tid var feteret nok, medens hendes Mand havde Cabinettet, Naadessager og Kongens Øre — og siden har været, hvad man kalder opgivet af Verden. Jeg har vel, et Par Gange maaskee, været hos hende paa Kongens Nytorv, hvor hun boede i den store Hiørnegaard ved Hovedvægten; men det er henved et Par Aar siden. Nu— er det for sildigt, at søge hende der. —

Saaledes hørte jeg ogsaa i Gaar, at Professor Heise i Birkerød er død i forrige Uge (jeg saa for ikke længe siden, at han omsider ogsaa havde faaet Ridderkorset »de rigueur«). Han var en af mine meget gamle Venner, som jeg for omtrent 40 Aar siden besøgte og tilbragte et Par Uger hos paa Brahetrolleborg, hvor han var Seminarieforsøger; en Mand af dyb filosofisk Dannelse, af en vis Fiinhed i Aanden og Fornemhed i Smag og i Studier, desuden meget stærk konservativ. Men uheldigviis var han hypochonder, og hvad man kalder moros eller sær, hvilket i sildigere Tid bidrog til at fierne os, ligesom han i mangfoldige Aar ikke var at bevæge til at komme til os. Han var tilforn en meget fortrolig Ven af Sibbern, der en Tid ofte og aarlig besøgte ham, men som Heise egentlig fra Forstandens og Smagens Side oversaae; og ikke heller, naar vi kom paa Tale om Sibbern, allerede for s. 227 mange Aar siden, afholdt sig fra at yttre sin Mening om hans svage Sider i Politik og anden »verdslig Visdom«. — Jeg har dog ogsaa i de seneste Aar tidt tænkt paa, at jeg endnu engang i Livet skulde see Heise i Birkerød (paa hvis Kirkegaard, om jeg ikke feiler, Trydes Fader ligger begravet). Nu kommer jeg neppe nogensinde enten til denne Grav eller til Heises.

Det kunde jo endog blive Spørgsmaal, selv i Aar, om jeg kommer til Kiel, hvor Du nu har gjort et betydeligt Skridt videre til at forstærke den magnetiske Kraft, som ikke kan ophøre at drage mig derhen, ved Udvidelsen af dit Huusrum. Det klinger jo høist indbydende: »to Værelser, vel indrettede og meublerede, til min Disposition«, dersom det til Sommer bliver Alvor med den Kielske Reise. Ja, min kiære Christian! Kommer denne »Alvor« ikke nu denne Sommer — da bliver den vel ogsaa borte for dette Liv. Denne Tanke har i det mindste rodfæstet sig hos mig, længe og ved forskiellige Grunde og Foranledninger. — Maaskee har jeg forhen sagt dig, at der ved Siden heraf er, efter flere Aar, vaagnet en ny og ikke svag Lyst til endnu saa sildigt at see Norge, og besøge min Faders Fødeby, og det endnu i Sommer. Men hvad Udsigt er der vel til at udføre en saa vovelig Tanke, da det allerede forekommer mig misligt og usikkert, om jeg kan opnaae at komme ud til mit eget Fødested, hvor jeg i endeel Aar ikke har været? — —

Hvor vil jeg til Sommeren savne mit behagelige, lyse, venlige Værelse paa Gammelgaard, med den indtagende oplivende Udsigt til Lunden, Haven, Marken og Skoven, der saa tidt har forfrisket mig, og der i fire Sommer har ligesom suget sig fast i min Siæl og min Erindring! — Jeg har ogsaa her lært og erfaret, hvor sandt og rigtigt mit altid hyldede Princip er: hellere altid undvære — end eengang e i e, elske, og derpaa miste! — Men, jeg er ikke af dem, der, fordi jeg ikke let glemmer hvad jeg har elsket, derfor taber mig i Savnet. Jeg tænker tværtimod helst: der er meget skjønt og godt foruden det, jeg nu maa undvære! —

Det har været mig meget kiært at see, at Conferentsraad Dumreicher har vedligeholdt sin venskabelige Interesse for dig, og mig i sin Erindring. Du maa sige ham dette og bringe ham min Hilsen.

Jeg har længe havt liggende til dig adskillige »Symbola literaria« — nu vil jeg fremdeles lade dem ligge, til Du kom s. 228mer. Jeg ærgrer mig i øvrigt over, at mit Brev saa at sige intet indeholder af Alt det, jeg vilde skrive om; men det faaer nu at gaae som det er — og kort er det i det mindste ikke. — Din Moder, som befinder sig ret vel og paa Onsdag skal spise for os begge hos Fru Deichmann, hilser hierteligst —

C. M.